

ÁGH ISTVÁN

Megválnunk arcunktól

Széles e világon
mindenki maszkot hord,
mint egy karneválon,
megválnunk arcunktól,

ennyire más divat
rég volt, vagy nem volt még,
hogy egy pandémia
diktálja ízlését,

civilnek álcázott
utcai ruhában
díszeleg a csontváz
hájjal kipárnázva,

a múlt a mai nap
csapdájába téved,
karnevál Kaposban,
halál Velencében.

Ilyenkor a vágyak
kielégítése
az önpusztítással
fölérő merénylet,

míg a hazug jelmez
viselőjét rejti,
addig mindent lehet,
mit nem szabad tenni,

máshol még skandalum,
itt csak vaskos tréfa,
mikor bevonul a
babiloni céda,

mélyen dekoltált blúz,
csöpp nadrág, vörös haj,
a hercegi autón
egy nősténnyé vált kan,

kiszökött magából,
vagy épp visszatalált,
egy pohárka mámor
nem változtatja át,

mint a vándor festő,
kinek csak egy részlet
a sűrű tömegből.
nyüzsgő kígyófészek,

ÁGH ISTVÁN (1938) Budapest

egymásra feszülve
összezsavarodnak,
csapkodnak fejükkel
azt keresik, hol vagy?

pornográf epizód,
testrészek csatája,
hol még az sem biztos,
ki kivel parázna.

Most már a lélegzet
is halálos mérég,
ki tudja, mi ellen
mitől és mi véd meg,

talán csak a szájra
szabott szűrő kelme,
nem úgy, mint az álarc,
ahogy vágyat gerjeszt,

odaadón csábít,
bár a kacsintással
szemgödörből látni
bele a halálba,

mennyi arcot cserél,
akiről nem látszik,
hány bőr hány rétegén
ér a koponyáig?

sorban az árudák
színpompás holmikkal,
nemcsak cipőt, ruhát,
arcot is árulnak,

elevennek hatnak,
mint az antik szobrok,
pedig élő arcra
szánt halotti maszkok,

s majd a toponári
banda muzsikája
kioldja a fáslit,
hadd hulljon a sárba.

Egy szekérre való,
feltűnő idegen
gurul másra szabott
nyári öltözetben,

miképpen a régi
karneváli túra
emlékét idézi
egy karikatúra,

maguk bohócai,
báva bábuk inkább,
torzultak akkor is,
mint a fali firók,

csőrös orrú alak
úzi paripáját,
mint a hintalovat.
s maga alá vágtáz,

izzik három kalap,
egy nő és két férfi,
testükön kócmadzag
csavarodik végig,

sárga színben harsog
köztük az irigység,
az agancsos maszkot
előkészítették,

mintha ágyból kellett
volna kiugorni,
a végén ébredtek
sírjukban a zombik,

halottas ingben és
háló bugyogóban
ismeretlen érzést
keltenek szagukkal,

az egyik föltartott
kézzel átkozódik,
a másik csak bambul,
nem érti, mi volt itt.

Búcsúkoncert

Bár láttam volna így Bartókot is,
ahogy most az agg Sztravinszkijt nézem,
s azt hallgatnám, mit nem írt meg rövid,
évtizedekre szabott idejében,

hazán kívül rekedt, az elfogyott
ígéretektől súlyos hiányban,
egy hangszere maradt végül, a toll,
mellyel utolsó művét komponálta,

s mint kottából a félig írt lapot,
tépte ki őt dolgából a betegség,
idegen nyelvű, idegen halott
gyanánt, szinte észrevétlen temették,

de az árnyékkal együtt jár a fény,
és a kontraszt a nagy műveknek szolgál,
Sztravinszkij úgy élt érdeme szerint,
ahogy akart, akár egy világpolgár,

kis, rászabott korlát vezette föl
a dobogó szédítő magasába,
ahol egy fakó furnér széken ül,
mint valami vidéki kultúrházban,

feje, mint Atlasz vállán a teher,
szemében villanó villamosság,
az ismeretlen másvilági jel
hipnotikus mámorban foszforeszkál,

zsugorodik, kirobban hirtelen,
lábujjhegyen kapja el a hangot,
vonat fújtat így a meredeken,
míg visszhangja a szakadéokban csattog,

izgatottak lettek a hangszerek,
a hegedűk zenévé szublimálva
a lakkos fényben sírni kezdenek,
s belevadulnak a vonók a táncba,

most kell nézni hattyúfehér nyakon
feszült erét a fuvolás nőnek,
szeme könnycsepp, olyan forrón ragyog,
hogy a gyertyák meggyulladnának tőle,

a nagy fúvós hím most változik át
rézangyallá, kürttel a nyakában,
és eláraszt a rezes ragyogás,
és megtöltik a termet a szeráfok,

míg a tűzmadár szól a hamuból,
a karmester úgy is végzi dolgát,
hogy megnyálazza ujját, s gondosan
elfordítja a fáradt partitúrát,

aztán a végén ég felé mutat,
meghajol, és hosszan visszatapsol,
majd fogja az öreg kampósbotot,
s hátrálva távozik a másik ajtón.